

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

6117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalci: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:

U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83

No. 30

Mon., Feb. 5, 1940

Armada grobokopov

Iz finskega bojišča prihajajo fotografije, kjer vidimo ležati v snegu trupla padlih vojakov, pomešana med trupli konj. Nekatera leže vrhu snega, druge se pa samo vidi ali sluti pod nakupičeno snežno odejo. Tam zdaj mirno spi pod snežno odejo in veter, ki vije skozi vrhove dreves, jim poje smrtno uspavanko. Dotrpeli so, padli so — sami ne vedo čemu in komu v korist. Morda so vedeli in morda so preklinjali svoje valpte, ki so jih nagnali pred žrela topov, še v zadnjih stresljajih, ko je njih srčna kri rdečila beli sneg. Za trenutek se je sneg malo stajal pod težo gorkoga telesa, potem je pa telo otrdelo in nova žrela snega je pokrila padla trupla, kot bi imel sneg usmiljenje s temi reveži, pa jih je lepo odel in nasul novih snežink.

Tako počivajo tihi in zapuščeni, daleč proč od svoje domovine, od svojih družin in čakajo pomladi. In kaj bo tedaj? Ali se svet kaj vpraša, kaj bo po finskih gozdovih in močvarah spomladi, ko se bo stajal sneg in bodo ta trupla padlih vojakov ležala tam na prostem nepokopana? Zdaj je razumljivo, da padlih ne morejo pokopavati, vsaj vseh ne. Morda ni časa, ker ni stalne fronte in se samo patrolje preganjajo po gozdovih, se streljajo in umikajo, pa zopet drugje napadajo. Mrtvi pa ostanejo na mestu, večkrat tudi ranjenci, ki jih ne morejo vzeti s seboj, da v par urah zmrznejo.

Ta trupla bodo na spomlad izpostavljena soncu in začela bodo razpadati. In kaj tedaj? Kdo bo mogel poiskati vse padle po gozdovih in kotlinah, za skalami in štori, kamor so se morda ranjeni zavlekli in tam zmrznili.

Zalostno je to vprašanje, toda je popolnoma enostavno: kaj bo tedaj na Finskem? Velika nevarnost bo, da se razpade kuga, ki se prav lahko potem od tam razširi po vsej Evropi in še čez morje. To bo spomladni problem, ki ga bodo morale rešiti vse evropske države, ne samo Finska, ki bi sama tudi ne mogla biti vsem kos. Treba bo poslati na Finsko celo armado grobokopov, ki bodo opravili to žalostno, pa potrebno delo.

Ta misel se nam je porodila, ko smo oni dan brali, da se v Moskvi že sedaj smejejo in si manje roke češ, kako si bodo spomladi Finci tiščali nosove, ko se bo sonce uprl v trupla padlih vojakov in v konjske mrhovine. Well, ne verjamejo, če je tukaj kak smeh na mestu. V Moskvi bi morali vedeti, da zapiha veter včasih tudi od severa proti jugu in morda si bodo tudi v Moskvi tiščali nosove.

Mrzel val

Mrzel val, ki je stresel zadnji mesec vse Zed. države prav doli do Floride, napravil milijone dolarjev škode na sadju in zelenjavi v južnih državah, zakrivil 400 osebam smrt, je bil nekaj nenavadnega, česar nismo navajeni in še nismo doživeli.

Smrt in razdejanje je šlo po široki poti od Texasa do Virginije. Nad deset tisoče podeželskih družin je bilo izoliranih od bližnjih mest, zlasti v hribovih Georgije, Alabame in Kentucky. Rdeči križ in reliefne agencije so nosile živila in kurivo prizadetim družinam.

Posebno je mrzel val zadel Florido. Prvič v 23 letih je bil zapadel sneg v Palatki, 50 milj južno od Jacksonville. Oranže, kar jih ni bilo še obranih, so zmrznile na drevju. Ponekod so farmarji najeli aeroplane, da so poletavali nad nasadi ter mešali zrak, da se ni vsedla slana.

V Sioux Falls, S. D. se pripoveduje o veselim dogodku. Prijeli so nekega uzmoviča in so mu hoteli vzeti odise prstov. Toda bil je tak mrz, da mu policija ni pustila sleti rokavic.

Kaj je povzročilo ta nenavadni mrzli val v Zed. državah? Vladni meteorolog v Washingtonu ima za to uradno definicijo: Ko so se začele premikati mase mrzlega zraka iz skrajnega severa proti jugu koncem decembra, so naletele na nenavadne plasti visokega in nizkega pritiska. Ta zrak se ni premikal preko velikih jezer (kot je to navadno) proti Atlantiku in preko njega, ampak je nadaljeval pot proti jugu in se vsedel nad ozemlje Zed. držav vse od Skalnatega gorvoja do obrežja Atlantika. Posledica je bil mrzli val, ki smo ga občutili zadnji mesec in o katerem bomo morda pripovedovali svojim vnukom, ki ne bodo verjeli, da more biti tak mrz.

Oklevanje zaveznikov

Kot je videti, so se zavezniki namenili, da si bodo v vojni z Nemčijo vzeli čas, ki jim bo pomagal spraviti Nemčijo na kolena. Nekateri vojaški strokovnjaki trdijo, da to ni prava taktika in da se bo to nad Anglijo in Francijo maščevalo. S tem, da zavezniki lepo ždijo in čakajo, dajejo Nemčiji lepo priliko, da se še bolj pripravi. S tem čakanjem si bo lahko dobila Nemčija v Poljski nove zaloge živeža. S tem čakanjem si bo pridobila Nemčija na času, da bo poslala v Rusijo svoje izvedence, ki bodo spravili v red rusko industrijo in poljedelstvo. Nemčija bo poslala v Rusijo svoje izvežbane častnike, ki bodo reorganizirali rusko armado v prvovrstno silo. Da je nekaj na tem resnice, kaže dejstvo, da Nemci spravljajo v red poljske železnice in tovarne in nedavno je Rusija dovolila Nemčiji, da spravi v obrat gališke oljne vrelce.

BESEDA IZ NARODA

Baraga — naš svetilnik

Živimo v času, ko mu je vtisnjen pečat materializma. V človeku se je uveljavil živalski čut samoljubja. Saj se kot vrhunec napredka razglasa, da je najvišja vrednost življenja — uživanje zemskih dobrin! Namen in cilj človeških borb in trpljenja je istoveten z živaljo.

Ta duh je prepojil miselnost ljudi, da z nenasitno pohlepnostjo hočejo imeti vse kar je lagodno, da si življenje tako osladijo kakor zahtevajo strasti. Baraga — zatajaj se — ne pomeni sodobnemu človeku ničesar. Čemu, saj jutri je lahko že vsega konec. Življenje pa je usmerjeno samo v to stran in najvišja vrednota življenja je, da ima vsega v izobilju kar mu poželj sree.

V tem mraku, pa kljub poplavi materializma, žive še ljudje, ki na široko odpirajo oči in srepo zro v noč, da bi našli luč, jo izsledili, ki bi dala smisel, namen in vrednost življenja. Da bi se ozrli ob vzoru, ki je v svet izžareval toplo zatajevanje in kazal na resnično vrednost življenja. Ne bo odveč, če se ponovno in ponovno ozremo v svetli lik zadnjega stoletja — ob škofu Baragi.

Je žalostno pa resnično, da se mi vse premalo zanimamo zanj. To leto pa hočemo, da bomo njegovo podobo postavili malo bližje pred naše duševne oči. Za danes pa najprvo ponatisnemo članek, ki ga je priobčil znani P. Hugo Bren OFM v decembrski številki Katoliških misijonov lanskega leta.

"Kaj mi protestant piše ob Baragu?"

Pri svojem stikanju po ameriških knjižnicah in arhivih za novim gradivom o našem Baragu, sem bil opozorjen na nekega njegovega protestantskega oboževalca, ki da nekaj novega piše sedaj o njem. To je Mr. James K. Jameson, michiganski državni poslanec za okraj Ontonagon, kjer je Baraga misijonaril. Dotični, ki me je opozaril nanj, je pristavil, da bi ga gotovo veselilo, če mu piše kak Baragov rojak, da izmenja svoja doznanja o njem. Kajpada sem to storil z veseljem in mu dal na razpolago vse svoje vire, če jih more kaj uporabiti pri svojem delu.

Takoj sem dobil prijazen od-

govor s pojasnilom kaj novega on pripravlja o Baragu. Ne misli na kak nov življenjepi, ker tega ameriška javnost ne potrebuje, pač pa ima v načrtu, oziroma v delu nekako zgodovinsko povest, katere glavni junak bo Baraga. Amerikancem katerekoli vere ali brez vere, bi ga rad na njim najbolj prikladen način predstavil "kot svetega moža, ki je v divjih krajih prenašal nedopovedljive žrtve s tako velikušnostjo in nesebično požrtvovalnostjo, da ga vse to visoko dviga nad navadne zemljane."

Pravi da prebira njegove indijanske pridige v izvirniku in čim bolj se pogloblja vanje, tem očitnejše mu je, da je bil Bog "vodilo in merilo vsake njegove misli in vsakega njegovega dejanja."

S povestjo, katere junak bo ta duhovna veličina, upa obogatiti duhovnost bralcev sicer bi povest itak smatral za pogrešno. Svoje pismo zaključuje: "Kot njegov rojak ste lahko ponosni nanj, noben narod ne more roditi plemenitejšega moža."

Ko mi je vrnil nekaj gradiva, za katerega se mi je bil priporočil, je v priloženem pismu zopet dal duška svojem navdušenju za Baraga. Marsikateri Baragovega rojaka je lahko šram, če primerja svoje navdušenje zanj z navdušenjem tega protestanta in Angleža. On sam pravi: "Naravnost čudil sem se, kako njegovi lastni rojaki malo poznajo tega svojega velikega moža." Dalje pravi, da so ga Slovenci "bakrenega okrožja" ob priliki neke javne veselice (piknika) na Calumetu povabili, naj jim pride predavati o Baragi. Z veseljem se je odzval, ker je že v Grand Rapids v katoliških in drugih dvoranah že ponovno in ponovno proslavljal Baraga. Pravi, da so ga sicer rojaki na Calumetu z velikim zanimanjem poslušali, a je bil razočaran, ker so tako malo vedeli o njem.

Po njegovem mnenju, Baraga v svoji veličini ni zaostajal za slovitim, vsakemu Amerikancu dobro znanim jezuitom P. Marquetteom misijonarjem in raziskovalcem. Če je Baraga glede javnega slovesa daleč za njim je pripisovati to bolj zunanji vzrok. P. Marquette je bil obenem z LaSallom odkritelj

Mississippija. Umrl je še mlad, v nekako dramatičnih okoliščinah, kot žrtev svojega raziskovalskega poklica sredi samih indijanskih spremljevalcev. Ti so ga mrtvega s čolnom pripeljali v njegov misijon k sv. Ignaciju v Michigan. Ta romantika njegovega življenja in smrti ga je potisnila v ospredje daleč pred Baragom.

"Toda tudi Baragova veličina," pravi dobesedno "kot duhovnika in kot zgodovinske osebe v krajih ob velikih jezerih mora biti odkrita in narodu predložena. Kar se mene tiče, bom Baraga vedno preučeval, ker me ničesar 'bolj' ne zanima kot on. Prepričan sem, da boste tudi vi in vaši kolegi v Lemontu bogato nagrajeni za svoj trud, ki ga posvečate raziskavanju njegovega življenja."

To pismo mi je pisal tedaj, ko je bilo v časopisju razglašeno, da bo v prenovljeni marquetteški stolnici nova škofovska kriptna s častnim mestom za Baragove telesne ostanke, kamor jih bodo prenesli ob blagoslovitvi stolnice. Z ozirom na to časopisno poročilo me vprašuje, če mi bo mogoče udeležiti se prenosa Baragovih telesnih ostankov, k temu dostavlja: "Ko bi bila za to priliko meni dana priložnost dobiti naptemnejši kotiček v stolnici, bi to smatral za nepozaben doživljaj." Pa mu ni bila dana ne njemu in ne meni, kajti slavnost se je vršila 28. septembra 1937 in precej na tihem.

Ta tujec po krvi in veri je le en nov oboževatelj našega Baraga iz takih krogov, kajti podobne laskave izjave smo čuli že iz ust več drugih protestantskih in brezverskih ameriških zgodovinarjev. Naj nam bo ta izjava najizrazitejša med njimi v izpraševanju vesti, ker se premalo zanimamo za tega našega velikega moža in prav tako malo trudimo, da bi ga spravili kot narodnega velikana na svečnik, kot svetnika na oltar. Saj vendar nimamo takih velemož kot je bil on in za katerega nas tujci po pravici zavidejo na pretek.

Matt Tekavec.

— Smrtna železniška nesreča pri Celju. Na železniškem mostu čez Savinjo v Tremerjih pri Celju je povozil tovorni vlak 72-letnega tesarja Mihaela Završka. Lokomotiva je staremu možu odrezala obe nogi in dvakrat presekala lobanjo. Bil je na mestu mrtve.

Še ena za predpust

Dasiravno je že skoro predpusta konec, pa bom vseeno še eno zapisal o fantih kakor sem zanj obljubil. Tudi to sem slišal od gospoda župnika v stari domovini, ko je razlagal dolžnosti in lastnosti, ki so potrebne vsakemu zakonskemu možu. Med drugimi potrebni lastnostmi tudi to, da je v resnici — mož in ne neobgljiva trapa, kot jih je več med nami. Slišal sem to-le zgodbo.

Nek mlad fant se je hotel poročiti. Imel pa je to slabost, da v zgornjih prostorih, kjer se zbirajo možgani ni bilo vse tako kot bi moralo biti pri pravem in odločnem kmečkem fantu. Domisljal si je, da bi morala biti njegova bodoča žena močna, korajžna in razsodna. Pa gre res snubit neko tako pogumno dekle.

Ko ji razodene svojo ljubezen in ji pove kako jo ima rad mu pravi: "Ja, jaz bi te že vzela, a ne vem, če boš ti kaj prida mož." "O prav dober mož bom," ji pravi. "Ali me boš rad ubogal?", mi boš nanosil drv v kuhinjo, znaš vodo nositi, boš kdaj namesto mene svinje nakrmil, znaš krave molziti, ali me boš vse ubogal?" on pa na vse lepo odgovarja: "Ubogal te bom, drv ti bom nanosil, vodo znam nositi, svinje bom mesto tebe krmil, krave znam molziti. Vse, vse te bom ubogal, kar mi boš zapovedala."

"Torej hočeš biti moj pastir ali mali hlapec, kajti pastirji in mali hlapci morajo vse ubogati svojega gospodarja. Jaz pa takega moža ne maram. Moj mož bo moral biti tak, da ga bom jaz ubogala. Mož mora biti tak, da se ga žena boji, ga ljubi in ga spoštuje. Ti le pojdi k dekletom svoje vrste, jaz bom pa raje čakala, da pride fant, ki bo res fant in da bo tudi v zakonu mož ne samo po sv. zakramentu, da bo v resnici tudi mož na pravem mestu."

Tako je odšel naš ženin s košarico. Torej fantje, dokler ste fantje bodite dobri, pametni in pogumni, kadar stopite v zakon, bodite res pravi krščanski možje.

Tako nam je govoril naš gospod župnik in še več koristnih naukov smo slišali. Nekateri sem si zapomnil in nekatere pa sem tudi pozabil. Mož je gospodar, a naj se tudi izkaže, da je vreden imena — gospodar.

Upam, da ne bo nobene zamerre ne pri fantih in ne pri dekletih, kdor pa bo zameril, pa naj, da sem to napisal to ni moja krivda, ampak je krivda tistega, ki je to povedal. Pozdravljeni, J. Resnik.

Novi direktorij Zadruga za 1940

Na štiriurni delniški seji Slovenske zadruga so bili izvoljeni sledeči delničarji v direktorij: Anton Bokal, Andrew Zupanc, Frank Žagar, Anton Nachtigal, Joseph A. Siskovich, Anton Jančovich, George Pančur, Louis Ižanec in Frank Hacc. Osem jih je bilo voljenih za dve leti, ker sta zadnja dva imenovana dobila enako število glasov, bosta morala slamo vlec, kdo bo za eno leto, kdo za dve.

Prišla je izredna seja direktorija, in konstituiral se je naslednji odbor za to leto:

Anton Bokal, preds., Anton Jančovich, podpr., Joseph A. Siskovich, tajnik, Anton Nachtigal, blagajnik.

Nadzorni odbor: Anton Jančovich, preds., Fanny Novak in Jack Marinko. Gospodarski odbor: Andrew Zupanc, preds., Louis Kožel, George Pančur in Frank Žagar.

Ostali direktorji iz lanske volitve so: Mrs. Mary Ižanec, Mrs. Frances Skubic, Fanny Novak, Jack Zakovšek in Louis Kožel. Za Slovensko zadrugo zvezo: Joseph A. Siskovich, tajnik.

Vpliv podnebja na vesko življenje

Ni samo telesno, temveč duševno življenje človeka v sebi odvisno od podnebja, terem človek živi. So ljudje posebnob občutljivi za vremenske spremembe. Ameriški valec Huntington se je bavil z vplivom podnebja na vekovo telo. Huntington je enem zemljevidu narisal z zelo izpremenljivim jem, na drugem zemljevidu kraje, kjer je človeštvo storilo na področju kulturne prosvete. Potem je oba vida primerjal in ugotovil, da storilo človeštvo mnoga v tla tam, kjer je bilo podnebje izpremenljivo.

Huntington razlaga ta vi pojav tako, da vpliva menljivo podnebje na prav s svojimi izpremenjavami v vzpodbudno in da ga k večji delavnosti. Prevedeno, mirno podnebje, imajo v vročih tropskih pa človeku slabi moči in njem brezbriznost. V so to dognanje že temeljito risti s tem, da so v preizkušali, kdaj opravilavci in uslužbenci najvdelo. Po teh izkušnjamerika podjetja priustvariti v svojih tvornmetno ugodnost podnebja.

Moderna veda je ugotovila dolgo vrsto zanimivih zvezi z vremenom. Vsi se poleti sredi velikega marnadno vlije dež, medtem predmetstij sploh ne dežgre za dež, ki ga je pomesto samo s toplimi tokit, dvigajočimi se nad timi hišami, in pod vplivcijskih jeder velikomestnaka, polnega prahu. V prahu v mestih je sploh ens, no za podnebje velikihLeipzigu so preučili ondere ni travnikih in vrtni vplivajo kot najboljša pzo ozek zelen travnatipame zraku že 60 odstotkovZelo zanimiva je tudi na ugotovitev, da je najprihu v zraku ponoči inPodnevi potegnejo toplestruje s seboj prah in šajjo više, ponoči, ko toploka pade, pa pada plast pridel. v zračne plasti nad mestedo

IZ DOMOVIN

—Pri sekanju v gosposonečel. Mladi Ivan KČekovnika pri Idriji je kaj tovariši sekat drevje. Nesreča je hotela, da ga lo težko drevo in hudo valo. Prepeljali so ga nasko bolnišnico, kjer pa kaj dneh umrl.

Če verjamele al

Ne vem, kako je to pri pak je in zgodilo se je, dva naša draga rojaka na farmah neke nedelje. Sicer nista kupovala farmpak je tako naneslo, da bil vseeno. Torej se ne če čuditi, da sta se go korač mraza. Veliko jima je dalo, da sta se v avto in obrnila proti reče, saj nista vedela, ljeta proti domu, kar kar poznala, kakor je v pravljen na farmarjevem Vidite, če bi bil avto njen proti vzhodu in Clevelandu, bi bila pri nlost v New Yorku ven. Tako se lepo peljeta ki cesti. Pa se eden spne je treba pri taki vožni previdnosti, pa pravi: "Jim, ljubi moj Jim, ko boš vozil, da se kam na va." "Jaz naj pazim?" Jim, "glej ga hudnika, pa misli, da ti voziš."

THE ST. CHRISTINE CADETS OF BRANCH NO. 32 SZZ, EUCLID, OHIO

Najmlajši vežbalni krožek, krožek Slovenske ženske zveze imu podružnica št. 32, v Euclid, Ohio. Barva uniform je rdeča, bela in modra, namreč jopiči so rdeče barve z belimi truki in gumbi in krila pa modre barve. Slikovite in pomenljive barve so te uniforme in dekleta se prav izversto postavijo ob vsakem javnem nastopu.

Prva vrsta (sedede): Esther Jamnik, Lillian Zajc, Josephine Jamnik (načelnica) Nada Boich (mascot), Agnes Klemens, Mary Zdesur.

Druga vrsta: Irene Jazbec, Dorothy Smaltz, Mary Lazar, Dorothy Zajc, Vida Jakomin, Eleanor Grdina.

Tretja vrsta: Eleanor Brazek, Elsie Webber, Ursula Homovec, Dorothy Lekan, Mathilda Jakse, Mary Smaltz, Dorothy Webber, Anne Lazar.

Naše čestitke in mnogo uspešnih nastopov vam želimo vsi skupaj!

Oliver Twist

C. Dickens-O. Župančič

"Saj si ti novi fant, ne?" je rekel glas skozi luknjo od ključa.

"Koliko let imaš?" je vprašal glas.

"Deset, sir," je odvrnil Oliver.

"Potle te bom pa nabunkal, ko pridem noter," je rekel glas; "boš že videl, ali te ne bom, veš, ti Ubožnica!" In po tej prijazen oblubi je glas zažvižgal.

Premnogokrat se je vršilo nad Oliverom opravilo, na katero je merila tista tako izrazita beseda; zato ni Oliver niti količkaj podvomil, da ne bo lastnik tega glasu, pa bodi kdorkoli, dane obljube prav vestno izpolnil. S tresočo roko je potegnil zatik in odprl dver.

Hip ali dva se je Oliver oziral po cesti navzgor, po cesti navzdol, tja preko pota, prepričan, da je stopil neznanec, ki ga je bil nagovoril skozi ključavnico, malo na izprehod, da bi se ogrel; zakaj nikogar ni bilo videti, edino dolg deček iz oskrbnišnice je sedel na stebri pred hišo; imel je kos kruha s presnim maslom, razkosaval ga je s pipcem — po meri ust, in jedel z veliko spretnostjo.

"Prosim, ne zameri," je rekel naposled Oliver, ko je videl, da ni drugega prihodnika na spregled, "ali si ti trkal?"

"Jaz sem suval," je odgovoril gojenec iz oskrbovališča.

"Ali bi rad krsto?" je nedolžno vprašal Oliver.

Na to je gojenec iz oskrbovališča strašno pisano pogledal in rekel, da ne bo nikoli dolgo, pa bo treba krste Oliveru, če bo zbijal s svojimi predstojniki take šale.

"Menda ne veš, kdo sem jaz, kaj, ti Ubožnica?" je nadaljeval gojenec in se spustil medtem dostojanstveno s stebra.

"Ne vem," je odgovoril Oliver.

"Jaz sem Mister Noe Claypole," je rekel gojenec, "in ti mi boš pokoren. Boš snel oboknice, lenoba nemarna ti!"

Pri tem je dal Mr. Claypole Oliveru breco ter stopil v delavnico z moškim obrazom, kar je podprlo njegov ugled. Na vsak način se je težko postaviti debeljavnemu fantu z drobnimi očmi, kilave rasti in težkih kretanj; posebno, ako imajo te ose-

bne mikavnosti za nameček še rdeč nos in rumene hlače.

Oliver je snel oboknice ter jih začel znašati na majhno dvorišče kraj hiše, kamor so jih spravljali čez dan; ko se je opotekal pod pezo prve, je razbil šipo; Noe ga je potolažil z zatrdilom, da "jih bo že dobil," nato pa mu je milostno pomagal. Brž nato je prišel gospod Sowerberry, kmalu za njim gospa Sowerberryjeva. Oliver jih je res "dobil", izpolnil s tem Noetovo prerokovanje, potem pa je šel za tem mladim gospodom doli zajtrkovat.

"Sem k ognju pojdi, Noe," je rekla Carlota, "Shranila sem ti slasten košček slanine od gospodarjevega zajtrka. Oliver, zapri vrata za gospodom Noetom pa vzemi tiste kosce, ki sem ti jih dela na pokrov tamle. Tu imaš čaj; tja na tisti zaboj si ga nesi, tam ga pij, pa hiti, ker boš moral paziti na štacuno. Slišiš?"

"Slišiš, Ubožnica?" je rekel Noe Claypole.

"Bog se usmili, Noe," je rekla Carlota, "kako si čuden! Zakaj ne daš fantu mira?"

"Mira!" je rekel Noe. "E, vsi ga puste pri miru, kar se tega tiče. Ne oče ne mati se ne bosta nikoli z njim trgala; vsej njegovi žlahti je kaj malo mar, kakšna pota hodi. A, Carlota? He, he, he!"

"O, kako si avšast," je rekla Carlota in se razsmejala od srca, Noe pa ji je prilagal; potem sta se ozirala oba prezirljivo na Olivera Twista, na revčka, ki je sedel na zaboji v najmraznejšem kotu izbe, drgetal in jedel ostanke, ki so bili shranjeni nalašč zanj.

Noe je bil gojenec v oskrbovališču, ne sirota iz ubožnice. On ni bil otrok kar tako, zakaj mogel je zasledovati svoj rodovnik tja do svojih staršev, ki so prebivali tik zraven; mati je bila perica, oče pijanec, vojak, odpuščen iz službe z leseno nogo in poltretjim penijem oskrbnine na dan in z nekakimi nebodijih treba kilami. Trgovski vajenci v sosesčini so že več časa obkladali Noeta po cestah s sramotilnimi pridevki, kakor "Irhovina", "Oskrba" in take reči, in Noe je prenašal vse brez ugovora. Sedaj pa mu je prignala usoda nasproti siroto brez imena, za ka-

tero je lahko tudi najnižji prezirljivo s prstom kazal, in sedaj je vračal z obrestmi. Krasna snov za premišljevanje! To nam kaže, kako plemenita je včasih človeška narava in kako enakomerno se razvijajo iste ljubeznive lastnosti v najfinjšem lordu in v najbolj umazanem gojencu iz oskrbovalnice.

Oliver je bil tri tedne ali mesec dni pri pogrebniku. Pa sta večerjala gospod Sowerberry z ženo — delavnica je bila zaprta — v zadnji sobici. Gospod Sowerberry je večkrat zelo spoštljivo pogledal ženo, nato pa spregovoril:

"Ljuba moja —" Imel je več na jeziku, a ker je pogledala ženo posebno zlovoljno, je prenehal.

"No," se je zadržala gospa Sowerberryjeva.

"Nič, draga moja, nič," je rekel gospod Sowerberry.

"Uh, ti vol!" je rekla gospa Sowerberryjeva.

"Prav nič vol, draga moja," je rekel gospod Sowerberry pohlevno. "Mislim sem, da ne maraš poslušati, ljuba moja. Samo hotel sem reči —"

"O, nikar mi ne pravi, kaj si hotel reči," mu je segla v besedo žena. "Jaz nisem na svetu nič; kar nič me ne vprašuj za svet, prosim. Ne bom rinila v tvoje skrivnosti." Pri teh besedah se je gospa Sowerberryjeva histerično zasmejala in to je obetalo hude posledice.

"Ampak, ljuba moja," je rekel gospod Sowerberry, "za svet sem te hotel vprašati."

"Nak, nak, mene nikar ne vprašuj," se je prenevedala gospa Sowerberryjeva, "le vprašaj koga drugega." Tu je izbruhnila zopet v histeričen smeh, in to je gospoda Sowerberryja jako prestrašilo. Zelo običajna in dobro potrjena metoda, kako treba ravnati v zakonu, in čisto zelo uspešna. Res je privedla gospoda Sowerberryja takoj do tega, da je prosil kakor za posebno milost dovoljenja, da sme povedati to, kar bi bila gospa Sowerberryjeva nad vse rada slišala. Po kratkem prepiru, ki ni trajal več nego tri četrti ure, je prejel prav milostno dovoljenje.

"Za mladega Twista mislim, ljuba moja," je rekel Sowerberry. "Prav čeden fant, ljuba moja."

"Kako ne, jesti ima dovolj," je pripomnila žena.

"Nekaj zamišljenega ima na obrzu, ljuba moja," je povzel gospod Sowerberry, "da vleče oči nase. Iz njega bi bil kaj čeden sprevodnik, ljuba moja."

Gospa Sowerberryjeva je vzdignila oči z izrazom znatnega začudenja. Gospod Sowerberry je to zapazil in je nadaljeval, preden je mogla ljuba gospa kaj pripomniti:

"Ne mislim pravega sprevodnika za odrasle ljudi, ljuba moja, ampak samo za otroke. To bi bilo nekaj čisto novega, imeti sprevodnika primerne visokosti, ljuba moja. Lahko se zaneš na to, lepota ga bo pogledati."

Gospa Sowerberryjevo, ki je imela v pogrebnih stvarih obilo okusa, je novost te ideje zelo presenetila; a če bi bila to ob tej priliki povedala, bi bila že znižala svojo veljavo, zato je samo zelo pikro vprašala, kako da tako jasna misel ni možu že prej prešinila možganov. To si je razlagal gospod Sowerberry čisto pravilno za odobrenje svojega predloga. Zato je bilo kar nabitro ukrenjeno, da treba Olivera takoj uvesti v skrivnosti tega poklica in da mora v ta namen s svojim gospodarjem o prvi priložnosti, ko ga bodo klicali v službo.

Priložnosti ni bilo treba dolgo čakati. Drugo jutro pol ure po zajtrku je prišel v delavnico gospod Bumble. Prislonil je palico ob prodajalno mizo, potegnil iz žepa veliko usnjeno beležnico, izbral iz nje listič papirja in ga izročil Sowerberryju.

"Aha," je rekel pogrebnik; liče mu je zaživel, ko je pregledaval listič. "Naročilo za krsto, e?"

"Za krsto prvič, in drugič — za pogreb od občine," je odvrnil gospod Bumble in si zapenjal usnjeno beležnico, ki je bila, kakor on sam, precej rejena.

"Bayton," je spregovoril pogrebnik in je pogledal od lista na gospoda Bumbla, "nikoli prej še nisem slišal tega imena."

Bumble je zmajal z glavo in odgovoril: "Samoglavci, gospod Sowerberry, hudi samoglavci. In povrh, bi dejal, še prevzetni, sir."

"Prevzetni, e!" je vzkliknil porogljivo gospod Sowerberry. "Bežite, to je pa od sile."

"O, priskutno," je odgovoril birič. "Infaminozno, gospod Sowerberry!"

"Tako je!" je potrdil pogrebnik.

"Šele predsinočnim smo slišali o tej družini," je rekel birič, "in prav nič ne bi bili izvedeli o njih; ampak neka ženska, ki stanuje v tisti hiši, je prišla k občinski komisiji s prošnjo, naj pošljejo ranocelnika k neki ženi, ki da je hudo bolna. Ta pa je bil odšel kosit; njegov učenec pa, ta prebrisana glava, ne bo di len, jim pošlje nekakšno zdravilo v steklenici, kjer je bila prej maža za čevlje."

"A, to je ročnost, to," je rekel pogrebnik.

"Ročnost, kajpada!" je odgo-

voril upravnik. "Ampak, kaj pa potem? Kaj pa ta nehvaležnost teh puntarjev, sir? Kdo bi verjel: mož je poslal nazaj pošto, da tisto zdravilo ni za bolezen njegove žene in da ga ne bo pila — pravi, da ga ne bo pila, sir! Dobro, močno, zdravo zdravilo, dva irska dninarja sta ga pila in strašno jima je odleglo, in en oglar, komaj osem dni je tega — in on pošlje pošto, da ga ne bo pila, sir!"

Ko je stopila surovost teh ljudi gospodu Bumblu prav živo pred oči, je udaril trdo s palico ob prodajalno mizo in sveta jez za mu je pognala kri v obraz.

"Da," je rekel pogrebnik, "jaz nisem nikoli —"

"Nikoli niste, sir," je usekal birič, "ne, in nobeden ni nikoli! No — mrtva je in pokopati jo moramo; to vam je naslov. Čim prej opravite, tem bolje!"

Po teh besedah je posadil gospod Bumble v vročici uradnega razburjenja trirogo narobe na glavo ter odhitel iz delavnice.

"Glej, Oliver, kako se je razlogotil, še zate je pozabil vprašati," je rekel gospod Sowerberry ter gledal za biričem, ki je korakal široko po cesti navzdol.

"Je, sir," je odgovoril Oliver, ki se je med pogovorom skrbno potajil, kajti od glave do nog se je stresel, če se je le spomnil Bumblovega glasu. In vendar se mu ni bilo bati, da bo moral trepetati pred pogledom gospoda Bumbla; kajti prerokovanje

gospoda z belim telovnikom je tega uradnika globoko prevzelo, zato je mislil, da je sedaj, ko je vzel pogrebnik Olivera na poskušnjo, bolje, če se tega predmeta ogiblje do tistega časa, dokler

ne bo sodno obvezan za to, in bo tako minila resnično vsa nevarnost, vrnil zopet občini na pomoč. Dalje prihajajo...

Boksarja Joe Louis, levo in Arturo Godoy, desno, bosta udarila na 9. februarja v New Yorku.

PREDPUSTNI PLES

priredi

MERRY MAKERS CLUB
na pustni torek 6. t. m.

V AUDITORIJU SLOVENSKEGA NAR. DOMA

K tej plesni veselici se prav vljudno vabijo vsi mlade, da se skupno prav prijetno pozabavajo in zadnji dan predpusta.

Igral bo za vse dobro znani Frankie Yankovich Orkester.

Vstopnina bo le 30 centov Torej pridite! Vas vljudno vabijo MERRY MAKERS CLUB

H RANILNE VLO

TEKOČE OBRESTI PO 3%

ST. CLAIR SAVINGS & LOAN CO.

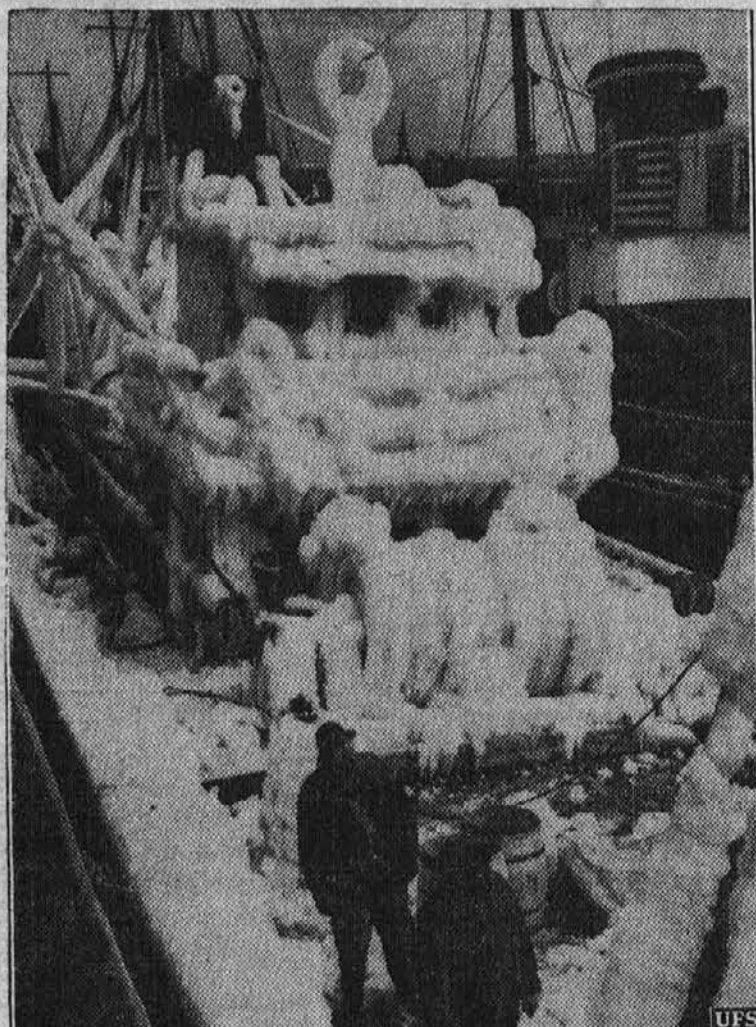
6235 ST. CLAIR AVENUE

AMERIŠKA DOMOVINA

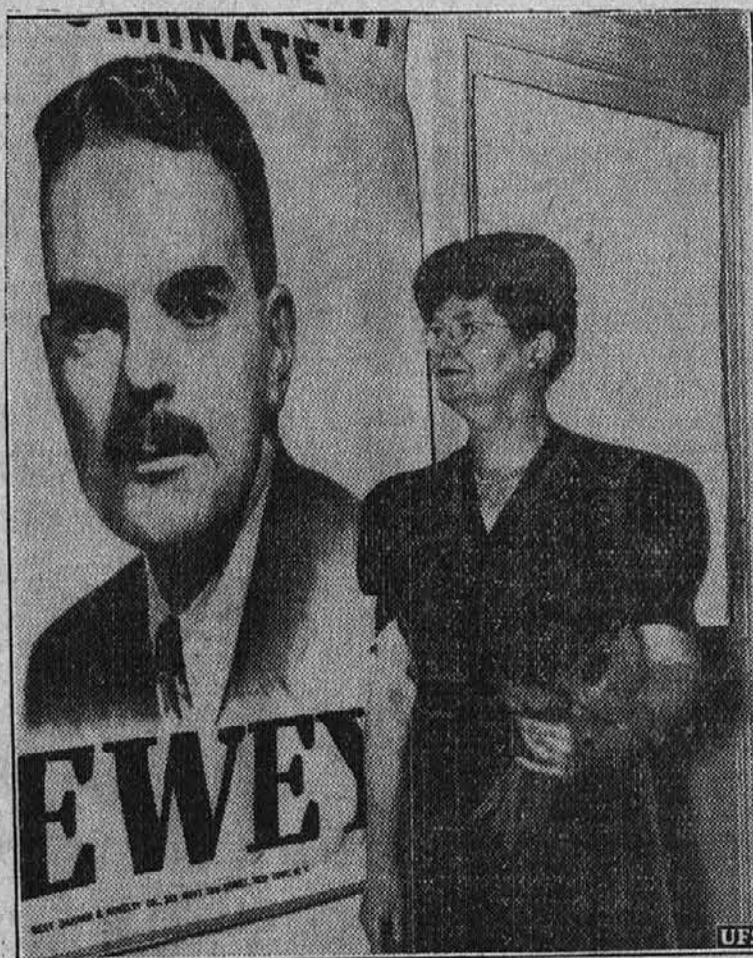
bi morala biti

v

vsaki slovenski hiši

Ne samo na celini, tudi na morju je bil te dni hud mráz. Slika kaže ribiško ladjo, ki je prišla z ribolova v pristanišče v Boston.

Mrs. Dewey iz Owosso, Mich. mati newyorškega državnega pravdnika, je obiskala glavni stan svojega sina, ki kandidira za predsedniško nominacijo na republikanski listi. Mrs. Dewey pravi, da bi bil njen sin dober predsednik.

Ohranite ta kupon, je vreden 25¢

Ta kupon in 75c je za vstopnino dveh osebam na petkovo zabavo v dvorani cerkve sv. Vida, točno ob pol devetih zvečer.

Ohranite ta kupon, je vreden 25¢